

Arrest

nr. 306 452 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 19 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 11 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u van Pasjtoense origine. U bent ongeveer 22 jaar oud. U bent geboren in het dorp Nandarkhil in het district Khogyani van de provincie

Nangarhar. Toen u negen jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar de stad Jalalabad. U woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan samen met uw broers, uw zus en uw ouders in een huis in de zevende wijk. U volgde religieuze lessen in de madrassa, ging nooit naar school geweest in Afghanistan en u kan niet lezen of schrijven. U was werkstudent in de garage van A. R. in Jalalabad en ambieerde een carrière als automechaniker.

Ongeveer 25 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u aan de waterput achter de garage benaderd door een onbekende man met een zak. De man zei dat in de zak een bom zat en dat u die in de overheidswagen moest plaatsen die op dat moment in de garage stond ter reparatie. Voordat u de man van antwoord kon bieden werd u opgeroepen door uw collega's. U vroeg de man even te wachten en verzekerde hem dat u terug ging komen. Eens u weg was bij de waterput ging u rechtstreeks naar uw baas om te vertellen wat er aan de hand was.

Op het moment dat u alles aan uw baas vertelde, was er ook politie aanwezig in de garage, daar hun wagen ter reparatie binnen was. Uw baas bracht de politie onmiddellijk op de hoogte. De politie spoorde u vervolgens aan terug te keren naar de man bij de waterput. De politie en uw baas benaderden op datzelfde moment de waterput via de andere kant zodat de persoon met de zak omsingeld was. De commandant van de vierde politiezone, Zarial, werd er toen bijgehaald. De onbekende man gaf zich over waarop hij samen met u en uw baas door de politie werd meegenomen ter ondervraging.

U werd al na enkele uren terug vrijgelaten wegens uw jonge leeftijd. Uw baas werd nog twee dagen vastgehouden. Nadat u werd vrijgelaten keerde u terug naar huis. U bleef sindsdien binnen in uw huis en ging niet meer naar de garage.

Ongeveer twintig dagen na uw vrijlating ontving u een eerste dreigbrief van de taliban. waarin stond dat u zich bij de taliban moest aanmelden omdat door uw schuld een lid van de moedjahedien was opgepakt. Tien dagen na het ontvangen van deze eerste dreigbrief heeft u Afghanistan verlaten en reisde u via Iran naar Turkije.

Toen u in Turkije was, sprak u met uw familie. Zij vertelden u dat ze een tweede dreigbrief van de taliban ontvangen hadden. Dit was ongeveer 25 dagen nadat uw familie de eerste dreigbrief kreeg. Bovendien werd uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan ook eenmalig opgebeld door de taliban waarna hij zijn nummer wijzigde. Een maand na de machtsovername is uw vader, tijdens zijn werk als taxichauffeur, spoorloos verdwenen. Uw familie heeft sindsdien niets meer van hem vernomen.

U zette uw reisweg verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk en kwam uiteindelijk aan in België waar u op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u verantwoordelijk achten voor de arrestatie van één van hun leden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer. Een kopie van uw eigen taskara en van de taskara van uw vader, kopieën van de twee dreigbrieven van de taliban en uw originele arbeidsovereenkomst van uw werk hier in België. U maakte na het persoonlijk onderhoud opmerkingen over bij de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 10 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Uit het leeftijdsonderzoek bleek dat u op 3 juni 2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u in Afghanistan ondervond met de taliban doordat door uw toedoen een lid van de moedjahedien opgepakt werd.

U bent er in de eerste plaats niet in geslaagd de benadering door de taliban in de garage waar u werkstudent was aannemelijk te maken omdat uw verklaringen over deze gebeurtenis zeer weinig waarschijnlijk en vaag waren.

Om te beginnen legde u geen overtuigende verklaringen af over de keuze van de taliban om de opdracht van het plaatsen van een bom in een overheidswagen aan u op te dragen. U verklaarde dat u slechts een leerling was in de garage (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19/07/2023, p. 5). Bijgevolg bestond uw takenpakket voornamelijk uit het assisteren van uw baas, A. R., om te zien wat hij allemaal deed en zo het vak te leren (CGVS, p. 7). Dat u er onder het toezicht van uw baas in zou slagen om, buiten zijn weten om, een bom in een auto te leggen is weinig waarschijnlijk. De keuze van de taliban om deze taak aan een simpele leerling in de garage op te dragen is bijgevolg reeds weinig plausibel.

Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt verder dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Gevraagd waarom de taliban u precies op het oog hadden voor deze opdracht kon u enkel beantwoorden met vermoedens. U vermoedde dat het lid van de taliban wist dat u afkomstig was van het district Khogyani en dat hij u achtervolgd had (CGVS, p. 14). U meende dat, omdat er veel taliban waren in Khogyani, de taliban dachten dat u wel op hun verzoek zou ingaan (CGVS, p. 14). U kon deze vermoedens echter op geen enkele wijze hard maken. Sterker nog, eerder verklaarde u dat uw familie naar de stad Jalalabad was verhuisd toen u zelf negen jaar oud was (CGVS, p. 5). Aangezien u volgens uw eigen verklaringen in de garage begon te werken toen u dertien jaar oud was en u op het moment van de benadering al tweeënhalf jaar in de garage werkte (CGVS, p. 7), zijn uw vermoedens over de keuze van de taliban niet aannemelijk. Op het moment dat u door de taliban benaderd werd, woonde u namelijk al meer dan vijf jaar in de stad Jalalabad wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat uw verleden in Khogyani een bepalende factor was in de keuze van de taliban. Bovendien verklaarde u dat uw familie nooit de indruk heeft gewekt te willen samenwerken met de taliban (CGVS, p. 9). Dat de taliban ondanks de desinteresse van uw familie en ondanks het feit dat jullie reeds jarenlang in Jalalabad woonden u op het oog hadden als "doelwit om via u een aanslag te plegen" (CGVS, p. 14) en u zonder enige indicatie van uw sympathieën op dergelijke wijze rechtstreeks benaderden, louter omdat uw familie uit een streek met veel talibanaanwezigheid afkomstig was, overtuigt bijgevolg niet.

Bovendien is het beeld dat u schetste over de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad niet verenigbaar met de door u aangehaalde problemen met de taliban. U verklaarde zelf dat de stad in handen was van de overheid en dat de taliban er niet aanwezig waren (CGVS, p. 9). Gevraagd of personen in uw regio konden weigeren wanneer de taliban om een gunst vroegen, antwoordde u dat de taliban in de steden niet sterk genoeg waren om een gunst te vragen (CGVS, p. 9). Deze verklaring staat diametraal op de verklaringen die u aflegde over de benadering door de taliban in de garage.

U kreeg voorts geen verdere instructies over hoe de bom geplaatst moest worden aangezien jullie gesprek slecht van korte duur was (CGVS, p. 20). Nochtans had u op het ogenblik van de benadering door de taliban zelf geen kennis over explosieven (CGVS, p. 14). Er mag nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou krijgen over de concrete uitvoering van deze taak gezien uw beperkte kennis ter zake.

U legde tevens inconsistente verklaringen af over hoe u kennis hebt gekregen over de precieze inhoud van de zak. In eerste instantie gaf u aan dat de man zei dat er een bom in de zak zat en dat u geen verdere vragen mocht stellen over de inhoud van de zak (CGVS, p. 13). U bevestigde dat het talibanlid u verder geen enkele informatie gaf behalve dat het voor u en uw familie slecht zou eindigen indien u weigerde (CGVS, p. 13). Pas wanneer het CGVS u uitdrukkelijk vroeg hoe u dan wist dat er een bom in de zak zat, verklaarde u dat de man met de zak zelf verduidelikte over wat voor soort bom het ging, namelijk een magnetische bom die u aan de overheidswagen moest plaatsen (CGVS, p. 13). Wanneer u nog verder in het persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd hoe u wist dat het om een magnetische bom ging, verklaarde u ineens dat het de leden van de overheid waren die u dit vertelden op het politiekantoor (CGVS, p. 21). Dat u steeds een andere verklaring gaf over hoe u de precieze inhoud van de zak te weten kwam, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Ten derde verbaast ook de reactie van het talibanlid wanneer u zonder de zak aan te nemen terug keerde naar de voorkant van de garage. U verklaarde dat de talib u een zak met een magnetische bom gaf en bedreigingen uitte tegen u en uw familie als u zou weigeren de zak te plaatsen (CGVS, p. 13 en 14). U werd bang en voordat u kon antwoorden op het verzoek van de man met de zak, werd u geroepen door collega's (CGVS, p. 13, 14 en 21). U droeg vervolgens de talib op even te wachten en zei dat u zo dadelijk terug zou komen waarop u naar de voorkant van de garage ging (CGVS, p. 13, 14 en 20). Dat de talib u, nadat hij u vroeg een bom te plaatsen in een overheidsvoertuig en u en uw familie expliciet bedreigde, zonder iets te zeggen liet terugkeren naar de voorkant van de garage, waar bovendien uw baas aanwezig was, is weinig waarschijnlijk. Sterker nog, op het ogenblik dat de talib u benaderde was de overheid zelf ook aanwezig in de garage (CGVS, p. 21). Gevraagd of de talib zelf op de hoogte was van de aanwezigheid van de overheid in de garage, antwoordde u: "natuurlijk" (CGVS, p. 24). Dat de talib u nadat hij u gevraagd had een bom in de auto van het overheidspersoneel te plaatsen, terug zou laten keren naar daar waar het overheidspersoneel van diezelfde wagen aanwezig is, is een werkwijze die allesbehalve plausibel kan worden genoemd.

Tot slot heeft u zich in Afghanistan nooit geïnformeerd over de identiteit van het lid van de taliban dat u benaderde in de garage (CGVS, p. 23). Uw vader wou graag te weten komen bij welke groepering de man de persoon die u aan de waterput benaderde met de zak behoorde maar heeft uiteindelijk niets ondernomen om deze informatie te vergaren (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u dan uiteindelijk wist dat de man die u benaderde met de zak bij de taliban hoorde, legde u verder ook inconsistente verklaringen af. U verklaarde dat uw vader wou te weten komen bij welke groepering de man precies hoorde en van waar hij afkomstig was maar dat pas toen uw vader uiteindelijk een dreigtelefoon en een dreigbrief ontving, wist hij dat het taliban waren (CGVS, p. 15 en 21). Echter, de vraag of u kon zien of de man die u benaderde aan de waterput bij de taliban hoorde, beantwoordde u eerder in het onderhoud instemmend (CGVS, p. 13). U informeerde zich evenmin over het wedervaren van andere spilfiguren in uw relaas. Nadat u door de politie werd vrijgelaten, heeft u nooit meer gepolst naar het lot van uw baas, noch toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 16), noch sinds u hier in België bent (CGVS, p. 19). Zo weet u bijvoorbeeld niet of uw baas na het incident ooit dreigbrieven ontvangen heeft (CGVS, p. 16). U kon evenmin vertellen waar de commandant Zarial, de commandant van de vierde politiezone die ook aanwezig was bij de arrestatie van de man met de zak, momenteel is. U vermoedde enkel dat hij na de machtsovername wel gevlucht zou zijn (CGVS, p. 22), wat niets meer is dan een blote bewering. Informatie over het lot van de personen die bij hetzelfde incident betrokken waren kan nochtans een goede indicator vormen om uw eigen risico bij terugkeer en het risico van uw familie in Afghanistan te kunnen inschatten. Dat u in gebreke bleef u over deze spilfiguren te informeren duidt opnieuw op een desinteresse die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantast.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban u in de garage benaderden met de vraag om een bom te plaatsen in een overheidsvoertuig. Daaruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweemde problemen die u nadien ondervond met de taliban daar deze rechtstreeks verband houden met dit incident, met name de dreigbrieven en de dreigtelefoon.

Uw verklaringen betreffende deze bedreigingen door de taliban en de reactie van u en uw familieleden overtuigden echter hoe dan ook niet.

Zoals hierboven reeds vermeld, informeerde noch u noch iemand van uw familie zich na de arrestatie van het talibanlid ook maar enigszins over zijn identiteit of over de groep waartoe hij behoorde (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met een dreigbrief met hierop de naam van een lokale talibancommandant, ondernamen jullie voorts wederom niets om jullie over deze man te informeren (CGVS, p. 8-9). Sterker nog, ondanks dat uw vader heel bang was heeft hij geen veiligheidsmaatregelen genomen na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 23). Hij bleef zijn werk als taxichauffeur als vanouds verderzetten (CGVS, p. 18). U verklaarde verder dat uw familie ervan uitgaat dat de taliban, na de vrijlating van het lid dat u benaderde voor de machtsovername, uw vader vermoord of ontvoerd hebben (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u wist dat uw vader ontvoerd werd door de taliban zei u enkel dat uw maternale ooms hier en daar mensen hadden aangesproken en zo te weten waren gekomen dat uw vader opgepakt werd door de taliban maar dat ze niet echt gezocht hebben (CGVS, p. 18). Er mag nochtans verwacht worden dat uw familieleden op zoek zouden gaan naar meer informatie omtrent het lot van uw vader enerzijds louter omwille van het feit dat het om een naast familielid gaat. Anderzijds kan meer informatie over wat er concreet met uw vader gebeurde de rest van de familie inzichten kan geven in de huidige stand van het conflict, het risico dat zij eventueel zelf nog zouden kunnen lopen en manieren om de beweemde problematische situatie met de taliban op te lossen. Hun apathische houding is des te frappanter gezien uw bewering dat uw gehele familie bedreigd werd (CGVS, p. 10).

U verklaarde verder dat uw familie sinds de verdwijning van uw vader, wat ondertussen meer dan twee jaar geleden is, niets meer vernomen heeft van de taliban (CGVS, p. 19). Uw broers hebben na de machtsovername geen problemen meer gekend omdat ze nog heel jong zijn (CGVS, p. 17). Nochtans gaf u in het begin van het persoonlijk onderhoud zelf aan dat A. 24 jaar is, Z. 16 jaar is en N. 13 jaar is (CGVS, p. 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u het gebrek aan problemen met de taliban van uw broers wijt aan hun leeftijd, aangezien deze ongeveer overeenkomen met uw eigen leeftijd bij de start van uw problemen. Volgens uw verklaringen begonnen uw eigen problemen namelijk reeds toen u 15 jaar oud was (CGVS, p. 7). Dat uw broers, ondanks hun leeftijd, schijnbaar zonder problemen hun verblijf in Jalalabad, dezelfde stad waar u woonde, kunnen verder zetten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban

aan het adres van u en uw familie, die aan de grondslag liggen van uw vrees om naar Afghanistan terug te keren.

Tot slot kon u wanneer u gevraagd welke commandanten van de taliban actief waren toen u nog in Afghanistan woonde maar één talib bij naam benoemen, O. T. (CGVS, p. 8). Meer informatie over deze talib kon u echter niet verschaffen (CGVS, p. 9). Het ging volgens u louter om de naam van een talib die vaak gezegd werd in uw regio (CGVS, p. 8). Nochtans gaf u zelf ook aan dat de eerste dreigbrief die uw familie ontvangen had van deze talib afkomstig was (CGVS, p. 16). Gevraagd of O. T. momenteel nog steeds actief is in Jalalabad zei u dat u geen nieuws heeft over hem (CGVS, p. 8). Dit bijzonder gebrek aan kennis over en kennelijke desinteresse in de in uw regio actieve leden van de taliban, in het bijzonder zij die verantwoordelijk zijn voor de bedreigingen aan het adres van uw familie, ondermijnt op manifeste wijze enige vrees ten aanzien van hen aangezien verwacht mag worden dat u zich blijvend zou informeren naar de identiteit van uw belagers.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Wat betreft de neergelegde kopieën van dreigbrieven dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De kopie van uw taskara en de taskara van uw vader zijn louter aanwijzingen van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De kopieën van de dreigbrieven van de taliban die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd werden hierboven reeds besproken. De door u voorgelegde arbeidsovereenkomst toont enkel uw activiteiten in België aan en draagt niets bij aan uw vluchtrelaas.

Op 10 augustus 2023 formuleerde uw advocaat verder nog opmerkingen op het persoonlijk onderhoud. Uw advocaat voerde correcties door op de schrijfwijze van enkele namen hetgeen bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze beïnvloedt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het

voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EAS O Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 10 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

5.2 De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij vrees gedood te worden door de taliban omdat hij hun instructies weigerde uit te voeren. Zo werd hem een zak met een bom daarin overhandigd met de instructies de bom in de overheidswagen te plaatsen. Verzoeker weigerde en heeft zijn baas hiervan op de hoogte gebracht waarna de talib door de politiedienst werd gearresteerd. De taliban is van mening dat verzoeker verantwoordelijk is voor de arrestatie van een lid van de moedjahedien waardoor een dreigbrief op zijn adres werd overgemaakt alwaar verzoeker werd gevraagd om zich bij de taliban aan te bieden. Verzoeker is vervolgens gevlucht. Op weg naar Europa ontving verzoeker het bericht dat de taliban een tweede dreigbrief aan hem heeft gericht. Een maand na de machtsovername is zijn vader verdwenen. De familie van verzoeker heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. Verzoeker meent dat zijn vrees voor vervolging wegens niet-uitvoering van de instructies van de taliban en de arrestatie van een talib aannemelijk is en dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de vluchtmotieven van verzoeker.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven en de voorgewende vrees voor de taliban.

Zo wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat:

- uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker een leeftijd had van 21,5 jaar en niet kan beschouwd worden als minderjarige. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid;
- verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt waarom de taliban aan hem de opdracht zouden geven een bom in een auto te leggen terwijl verzoeker verklaarde slechts een leerling te zijn en zijn baas te assisteren in de garage;
- uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban slechts zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers veeleer ongeloofwaardig is;
- verzoekers antwoorden op de vraag waarom de taliban op hem beroep wilden doen, steunt op vermoedens die bovendien niet aannemelijk zijn. De CGVS acht het ongeloofwaardig dat de taliban ondanks de desinteresse van zijn familie en het feit dat zij reeds jarenlang in Jalalabad woonden hem zouden benaderen louter omdat zijn familie uit een streek afkomstig was met veel talibanaanwezigheid;
- verzoeker verklaarde dat Jalalabad in handen was van de overheid en de taliban er niet aanwezig waren en zij niet sterk genoeg waren om een gunst te vragen. Deze verklaring staat diametraal met zijn verklaring dat hij benaderd werd door de taliban in de garage;
- verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over hoe hij kennis had gekregen over de inhoud van de zak;
- de talib verzoeker liet terugkeren naar de voorkant van de garage, zonder iets te zeggen, nadat hij verzoeker vroeg een bom te plaatsen in een overheidsvoertuig en zijn familie bedreigde, is onwaarschijnlijk, te meer nu de talib op de hoogte was van de aanwezigheid van het overheidspersoneel in de garage;
- verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over hoe hij wist dat de man behoorde tot de taliban;
- verzoeker zich niet meer geïnformeerd heeft over het lot van zijn baas of van commandant Zarial sinds de machtsovername wat duidt op een desinteresse die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast;
- verzoeker noch zijn familie zich informeerden over de identiteit van het talibanlid na de arrestatie;
- zijn vader na de eerste dreigbrief geen veiligheidsmaatregelen nam en zijn werk als taxichauffeur als vanouds verderzette;

- zijn familie niet echt op zoek zijn gegaan omtrent het lot van zijn vader sinds zijn verdwijning;
- zijn familie sinds de verdwijning van zijn vader, ondertussen meer dan twee jaar geleden, niets meer vernomen heeft van de taliban;
- zijn broers verblijven zonder problemen in Jalalabad, ondanks dat zij thans dezelfde leeftijd hebben als verzoeker toen zijn problemen begonnen. Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban aan zijn familie, die aan de grondslag liggen van zijn vrees om naar Afghanistan terug te keren;
- verzoeker kennelijk geen interesse heeft en geen kennis heeft over de thans in zijn regio actieve leden van de taliban, in het bijzonder zij die verantwoordelijk zijn voor de bedreigingen aan zijn familie. Dit element ondermijnt zijn vrees ten aanzien van zijn belagers.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Aangaande de vaststellingen rond zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat er in Afghanistan geen precieze registratie van geboortes wordt gehouden, waardoor 90 procent van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kent. Dit laatste komt volgens verzoeker meestal voor bij mensen die op het platteland wonen en de Afghaanse cultuur en context zorgen ervoor dat het merendeel van de Afghanen hun leeftijd niet kennen.

Een dergelijk algemeen betoog dat geheel niet op verzoekers eigen persoonlijke situatie werd betrokken, kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Voor zover verzoeker geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 3 juni 2022 een minimumleeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de opgave van een precieze geboortedatum in wezen verklaarde zestien jaar en minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst vijf jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara gaat hij voorbij aan het feit dat hij slechts een kopie van zijn taskara voorlegt en aan het motief in de beslissing: *“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Wat betreft de neergelegde kopieën van dreigbrieven dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”*

Verzoeker meent dat er een inschattingsfout wordt gemaakt in de beslissing en stelt dat de taliban ontegensprekelijk reden hadden om hem uit te kiezen voor het plaatsen van de bom aangezien hij jong was en zeer gemakkelijk te beïnvloeden.

Het loutere gegeven dat verzoeker jong was en gemakkelijk te beïnvloeden biedt geen afdoende verklaring aan de vaststelling door de CGVS dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers. Bovendien stelt de CGVS met recht vast dat de keuze van de taliban om deze taak aan een leerling in de garage op te dragen weinig plausibel is. Verzoekers verklaring dat hij vermoedde dat het talibanlid wist dat hij afkomstig was van het district Khogyani alwaar de aanwezigheid van de taliban groot was en daarom hem koos is bovendien niet aannemelijk, nu verzoeker toen hij negen jaar oud was toen hij met zijn familie uit het district Khogyani is verhuisd, al meer dan vijf jaar in de stad Jalalabad woonde en zijn familie nooit de indruk had gewekt te willen samenwerken met de taliban.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij voor het uitvoeren van zijn opdracht geen kennis nodig had. Zijn opdracht bestond erin de bom gewoon in de overheidswagen te plaatsen. Ook met deze uitleg biedt verzoeker geen afdoende verklaring aangaande de vraag hoe verzoeker, als leerling en onder het toezicht van zijn baas erin zou slagen om, buiten medeweten van zijn baas, een bom in een auto te leggen.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het motief: “U legde tevens inconsistente verklaringen af over hoe u kennis hebt gekregen over de precieze inhoud van de zak. In eerste instantie gaf u aan dat de man zei dat er een bom in de zak zat en dat u geen verdere vragen mocht stellen over de inhoud van de zak (CGVS, p. 13). U bevestigde dat het talibanlid u verder geen enkele informatie gaf behalve dat het voor u en uw familie slecht zou eindigen indien u weigerde (CGVS, p. 13). Pas wanneer het CGVS u uitdrukkelijk vroeg hoe u dan wist dat er een bom in de zak zat, verklaarde u dat de man met de zak zelf verduidelijkte over wat voor soort bom het ging, namelijk een magnetische bom die u aan de overheidswagen moest plaatsen (CGVS, p. 13). Wanneer u nog verder in het persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd hoe u wist dat het om een magnetische bom ging, verklaarde u ineens dat het de leden van de overheid waren die u dit vertelden op het politiekantoor (CGVS, p. 21). Dat u steeds een andere verklaring gaf over hoe u de precieze inhoud van de zak te weten kwam, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.” Verzoeker betoogt dat hij geen inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Uit het dossier blijkt dat verzoeker zowel door het talibanlid als door de politie werd ingelicht over de inhoud van de zak.

Aangenomen dat verzoeker geen inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over hoe hij kennis heeft gekregen over de inhoud van de zaak wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers relaas geloofwaardigheid ontbeert.

In weerwil van verzoekers betoog wordt hem in de bestreden beslissing niet verweten dat hij de identiteit van de talib niet heeft geverifieerd. Daarentegen stelt de CGVS correct vast dat hij inconsistente verklaringen aflegde over hoe hij wist dat de man die hem benaderde tot de taliban behoorde. De Raad kan de CGVS ook volgen waar hij stelt dat verzoekers desinteresse om zich te informeren over het lot van zijn baas en de commandant Zarial, noch toen hij in Afghanistan was, noch sinds hij hier in België is, de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast.

Verzoeker kan aldus met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere *post factum*-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde inconsistenties, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden van zijn verklaringen.

In deze benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen op het CGVS. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht. Verzoeker legt ook geen stukken voor die toelaten anders te oordelen.

De overige motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (gepercipeerde) verwestering worden niet betwist in het verzoekschrift en blijven dus gehandhaafd, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij bij aanvullende nota werd neergelegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker de nadruk op zijn langdurig verblijf in België, dat hij in vast dienstverband sinds 1,5 jaar tewerkgesteld is in een restaurant, school loopt en geïntegreerd is.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door te verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en zijn – niet aangetoonde – integratie toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt: “§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker benadrukt dat de sociaaleconomische situatie in Afghanistan heden buitengewoon precair is. De stroom aan humanitaire hulp in Afghanistan bestaat heden niet meer. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met als gevolg hyperinflatie, inkrimping van de economie en een tekort aan cash. Families dienen noodgedwongen hun kinderen te verkopen. Verzoeker zal in een situatie van extreme armoede terechtkomen en zal onmogelijk in de elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban

of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. In de mate verzoeker van mening zou zijn dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban of andere actoren kan hij niet worden bijgetreden.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socioeconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, met betrekking tot de socio-economische situatie in Afghanistan, de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden louter doordat verzoeker geen internationale beschermingsstatus werd toegekend.

De Raad vestigt tevens de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (*cf.* EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker, een jonge man, maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen (*cf.* M. MAES, “*Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*”, TVR 2013, 19-39).

Waar verzoeker betoogt dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, doch dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (*cf.* EUAA Country guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na aan te tonen dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend. De Raad kan enkel

vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN